

Källa: Tidning för Wenersborgs stad och län. Datum: 1882-07-24

Mellanriksbanans inwigning.

(Telegram från Stockholms Dagblads referent.)

Storlien den 22 juli kl. 8,30 e.m. Det lysande sällskap, som enligt förut meddeladt telegram i går gästade Östersund, tillöktes sedan med öfwerståhållaren Ugglas, justitieombudsmannen Fröman och större delen af väg- och wattenbyggnadskåren, eller större delen af de krafter, som medverkat till det stora målet. Utom dessa woro äfwen inbjudna att deltaga i inwigningshögtidligheterna riksdagsmän och åtskilliga andra personer, så att närmare 300 personer ätföljde festtåget, då detta kl. 8 på morgonen, draget af två festprydda lokomotiv och under tonerna af en festmarsch från Helsinges regementes musikkår, gled ut från Östersunds jernvägsstation.

Banan genom Jemtland genomlöper de naturskönaste och mångenstädes äfwen fruktbaraste trakter i hela Norrland. Storsjön med sin stora wattenmassa, omsluten af flere snöbetäckta fjell, erbjuder den ena öfverraskande utsigten efter den andra, och längre fram får den resande göra bekantskap med den wäldiga Årestutan. Jernvägen löper till en början utefter nämnda stora insjö, som den efter öfvergången af sjöns utflöde, Indalselven, lemna wid andra stationen, Krokom, och kommer derefter, sedan den passerat en skogbewuxen trakt, till Nälden, mellan hwilken station och Östersund banan icke förrän nu öppnats för allmän trafik. Vidare genomlöper den ett med wackra gårdar försedt landskap, i närheten af hwars norra ände Trångswiken är belägen. Här gjordes ett kortare uppehåll för intagande af frukost. Likasom wid öfriga stationer war der samlad en talrik hop af ortens befolkning, och konungen samtalade äfwen der med allmogen. Från Trångswiken följer banan den floddal, som bildas af Storsjöns tillflöde, äfwen den Indalselven kallad. Åreskutans wäldiga formationer woro synliga en stund, sedan tåget på andra sidan Mattmar station gått öfver ett större wattendrag. Vägen mellan denna och Mörsills stationer går genom de wackraste och bäst odlade trakter, man under hela resan påträffar. Först inkräktar den wäldige snöjätten den resandes uppmärksamhet, sedan får han beskåda Eggforsens trappformiga wattenfall, och till sist kommer han fram till Mörsills wälbygda station, belägen i en genom sitt leende skaplynne särdeles tilltalande trakt. Härifrån börjas redan wirke att skeppas på Trondhem. Efter Mörsill följer Hjerpens station, i hwars närhet den breda och wattenrika Hjerpeströmmen öfvergår på en större bank- och betydande brobyggnad. Banan inkommer i den kuperade och ögat tilltalande Undersåkersbyggnaden. Har påträffar man flere större wattenfall, af hwilka det 80 fot höga Ristafallet. Vidare passerar man utmed foten af Åreskutan och lemna på andra sidan Dufeds station Indalselven. Sedan öfvergifwer jernvägen den odlade bygden och framgår sedan öfver en mycket oländig mark. I den mån banan höjer sig, förekomma träden allt sparsammare, antaga en allt ödsligare form och inskränka sig endast till gran och tall. Lappar förekomma nu wid stationerna. Wid Gefsjö hållplats ligger en wacker och fiskrik fjellsjö med samma namn. Här utbreder sig dessutom en öfverraskande stor och imponerande fjellwidd med Snasahögarnes beherskande former i fonden. Utsigten längre fram mot slutpunkten är lika öfverwäldigande, Syltopparnes snöbetäckta höjder skimra fram på afstånd och närmare ligga andra snöfjell, All wäxtlighet har nästan upphört wid Ånn, och hwad som återstår går förloradt, då banan, efter att hafwa gått förbi Enafors station, kommit upp på den af snöfjell omgifna fjellplats, å hwilken Storlien är belägen.

Denna war wid festtågets ankomst särdeles smakfullt prydd med flaggor och grönt, och wid stationen woro samlade de norsta statsråden samt flere af Norges mest framstående män.

Sedan tåget stannat och de resande stigit ur, anhöll civilministern, att konungen wille förklara banan öppnad. Sedan kyrkoherden i Mattmar, norrman, nedkallat Guds wälsignelse öfwer arbetet, och musikkåreerna (Jemtlands fältjägemusik hade nämligen tillkommit wid Storlien) uppspelat en psalmvers, höll konungen följande tal:

"Vår tid, hvars lyten man så ofta och icke alltid utan skäl framhåller, har dock visat sig stora uppgifter vuxen. Mången lysande framgång kan hon teckna på sin fana och hon har rika håfvor att bjuda ur sitt ymnighetshorn. När och hvar erinras vi tydligare härom än i detta ögonblick och på denna plats? För icke så länge sedan visade blott renhjordarnes klöfvar spåren öfver fjellens drifvor, och menniskofot kunde endast långsamt och försigtigt, men äfven ej alltid utan fara följa dem efter. Afskildt från den öfriga verlden låg det sköna Jemtland med sina djupa skogars skatter, multnande, med sin ypperliga jordmåns alstringskrafter, slumrande. Under senast förflutna tvänne eller törhända trenne mansåldrar anlades visserligen en och annan landsväg genom de omgifvande ödemarkerna, och småningom minskades de från början allt för branta backarne, men härigenom tillfredsställes behovet endast ganska ofullständigt. Kom så äntligen jernvägsbyggaren med sitt afvägningsinstrument, sin yxa, sin hacka och spade, sin dynamit, men framför allt med sin tekniska skicklighet och med sitt snille! Det höjde sin trollstaf, och vågor veko, mossar och kärr buro, höjder jemnades, skogars dunkla täckelser föllo, sjelfva Sevebergets mångtusenåriga murar remnade; och nu går banan snabb och trygg från Eistrasaltet till vesterhafvet, från Birgers stad till S:t Olafs!

Tackade vare därför de män, hvilka uttänkt och fullbordat detta stordåd; tackade vare Sverges och Norges riksförsamlingar, hvilka insett dess omätliga vigt och rikligen beviljat medlen till dess utförande, sålunda räckande hvarandra brodershanden öfver fjellet; tackade vare ock både Jemtlands landsting och de kommuner af Trondhjems stift, hvilka hvar i sin mån med offervillighet bisprungit det viktiga företaget.

Långsammare än sjelfva arbetet blifvit utfördt, skola dess följder uppenbaras; de torde i detta ögonblick vara oberäkneliga, men de skola icke uteblifva. Denna mellanriksbana skall helt visst visa sig vara ett verk, egnadt att underlätta, närma och förena; ett verk mäktigt att frigöra, ja, fri samfärdsel, fritt varuutbyte, fritt samlif mellan fordom skilda bröder; se der hvad som skall blifva denna banas stora wälsignelse! Endast splitets och tvedrägtens demoner skola bindas af dessa stålband och krossas under den framilande ångvagnens mäktiga hjul!

Jag förklarar Sverges norra stambana genom Jemtland till riksgränsen för allmän trafik öppnad. Vare den till sin viktiga bestämmelse i ett lyckligt ögonblick invigd!"

Efter talet följde hurrarop och folksången, derpå intogs middag hwarwid konungens skål föreslogs af civilministern. Konungen swarade med att tömma sitt glas för den nya för-eningsbanan.

Statsministern grefwe Posse yttrade derefter följande: "Med konungens tillstånd höjer jag mitt glas för konungariket Norge och dess framtida lycka. Han och Swerges folk höra mitt ord och gifwa helt wisst minne dertill, då jag talar till eder, Norges frie män, med beundran om det myckna, som är eder kärt, och helsar eder högt bland de fria folken om den ostörda lyckans wälsignelse, hwarunder Ni, sedan föreningen utvecklat landets tillgångar och folkets deltagande i statslifwet, hwarigenom Ni återwunnit en numera af ingen hotad frihet. Om edra framsteg i winst och wetenskap i allt, der fredlig bragd förädlar och gifwer lifskraft. Om eder betydande ställning i det fria förbund, som hos oss uppehåller och beskyddar Nordens sjelfständighet, om eder berättigade, starkt utvecklade nationalkänsla, om allt detta, som är en frukt icke af ögonblicket och dagens werlande meningar, men af den kraft och frihetsanda, som, ärfd af hugstora fäder, under sekler rotats i folkets hjertan, ty det är der Norges lycka har sin rot, i kärlek till konung och fosterland. Gud gifwe sin wälsignelse till att det alltid må så

förblifwa! Med dessa ord anhåller jag å svenska folkets wägnar få föreslå en wälgångsskål för konungariket Norge och dess ädla folk,"

Härför tackade excellensen Kjerulf. Ett sällsynt nöje bereddes middagsgästerna derigenom, att en hjord af öfwer 1,000 renar samtidigt drefs öfwer det midt för fönstren liggande fjellet. Efter middagen afreste konungen och hans gäster till Trondhjem.